

Palasin muutama päivä sitten Luccan sarjakuvafestivaaleilta Italiasta. Sarjakuvalla tuntuu menevän lujaa, tarjolla oli kaikk~~e~~ mahdollista ja mahdotonta.

Muutamia kehityspiirteitä näkyi erityisen selvänä. Sarjakuva on ylittänyt kaikki perinteiset rajansa, mikään ei ole sille sen kummemmin sisällön kuin visuaalisen kielenkään suhteen vierasta eikä mahdotonta.

Uusimmat sarjakuvat alkavat muistuttaa yhä vähemmän sitä mitä me olemme tottuneet sarjakuvalla käsittämään. Toisaalta myös sarjakuvan tekijät rikkovat omia rajojaan, hyppivät entistä enemmän maalauksen, kuvituksen ja muun kiinnostavan puolelle. Miksi ei ?

Ehkä johtuen siitä, että havaintopaikkana oli Italia huomasi erityisen selvästi eroottisten sarjakuvien ja kuvituksen suosion olevan huipussaan. Välillä tuntui ettei muuta enää tarjotakaan, jokainen itseään kunnioittava sarjakuva täytyy koristella pakaroin tai reisin.

Kehityspiirre on arveluttava, se voi tuhota sarjakuvan perusolemuksen, narratiivisuuden. Kuka enää tarvitsee kertomusta ja sitä tukevaa kuvaa kun kaikesta selviää helpommalla piirtämällä seksikkäitä naisia ? Ja mitä kauniimmin sen taidon osaa, sitä suositumpi on, muusta ei sitten väliksi olekaan. Tämänhän osoittavat italialaiset Giardino ja Manara, jokaisen mainostoimiston suosikkipojat.

Eihän erotiikassa mitään pahaa ole, tietenkään. Mutta kyllä sarjakuviin pitäisi jäädä muutakin kuin se.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Hilli Pi'.